

Bibeltekst: Joh 17,1-5

Dette hellige evangeliet står skrevet i Johannesevangeliet kapittel 17.

Jesus løftet blikket mot himmelen og sa: «Far, timen er kommet. Herliggjør din Sønn, så Sønnen kan herliggjøre deg. For du har gitt ham makt over alle mennesker, for at han skal gi evig liv til alle som du har gitt ham. Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har sendt, Jesus Kristus. Jeg herliggjorde deg på jorden da jeg fullførte den gjerning du ga meg å gjøre. Far, gi meg nå din herlighet, den herligheten som jeg hadde hos deg før verden ble til.»

Slik lyder det hellige evangelium.

Det er sein vår i år. I min barndom tok vi inn bjørkekvister for å drive dem fram slik at vi kunne få grønt løv å pynte bilen med til 17. mai. Kanskje er vi tilbake der nå med seine vårer og snørike vintre. Noen av oss savner en tidlig og lang vår, å kjenne sola varme, å se at trekkfuglene finner føde, at alt er i rute.

Menneskeskapte, eller ei. Det har alltid vært endringer i klima. Like fullt er mennesket gitt et forvalteransvar til beste for vår klode og våre etterkommere. Selv om vi mennesker er gitt et stort ansvar for vår klode, er det heldigvis ikke slik at Gud har trukket seg tilbake og overlatt skaperverket til oss som en maskin der vi er operatører.

Vår kristne tro sier oss at vår Skaper er mer nær enn som så, at han den dag i dag opprettholder alt liv. Med Gud til stede er vi faktisk hans medarbeidere i dette. Vi er regnet med, og Gud er nærmere enn mange aner.

Sang: «Hvem har skapt alle blomstene?»

Jesus tok disiplene flere ganger med på tur ut i det fri. Det er klart han kjente skaperverket, han som var med på skapelsen de dagene alt ble til. Jeg tenker om Jesus at han var nok et friluftsmenneske, glad i naturen. Jeg har vært på det aller siste stedet Jesus tok disiplene med til. Det var på vår Kristi himmelfartsdag. Da tok han dem med opp på Oljeberget utenfor Jerusalem.

Jesus hadde tidligere tatt disipler med på fjellet. En gang var de oppe på forklarelsens berg, og de fikk se Jesus i en himmelsk glans, og Moses og Elia var der, og Gud Faders stemme kunne de høre. Det var et glimt av himmelen. Nå skulle Jesus tilbake til himmelen, og han var ferdig med sitt oppdrag på jorda.

Sang: «Over berget, ned i dalen»

Disiplene hadde følt at Gud var nær. De hadde levd nær hverandre og Jesus. Men nå skulle Jesus forlate dem, fare opp til himmelen, bli skjult for deres øyne. Jesus gikk fra fornedrelse til opphøyelse, fra lidelse og død til oppstandelse og himmelfart. For Jesus var jo det bra å komme hjem. Men ville disiplene nå bli alene? De hadde jo fulgt Jesus og forlatt jobb og andre

framtidutsikter. Jeg synes ikke det er rart om noen av dem kjente en bekymring eller to. Hva nå? Ville Jesus tenke på dem i det daglige himmellivet høyt der oppe hos Gud? Jeg kan tenke meg at noen av disiplene lurte på slike ting.

Kristi himmelfartsdag var nok dagen med de store spørsmålene. Ville de bli alene? Hva skulle skje med oppdraget Jesus hadde gitt? Jo, Jesus hadde allerede sagt noe om det, men det var ikke sikkert det hadde trengt inn og blitt forstått.

Men snart skulle det komme en dag som gav svar. Har dere vært ute i naturen og hørt suset av et uvær som nærmer seg? Det har jeg. Når stormen kommer i fjellet særlig, kan man høre et veldig sus av uværet før det kommer. Neste gang disiplene skulle høre denne lyden av uvær, var det ikke et uvær som kom, men svaret på mange av deres store spørsmål. Det skulle høres et sus på pinsedag.

Sang: «Når det stormer»

Dette svaret kom på pinsedagen i Jerusalem. Da hørtes et sus som når det kommer en storm. Suset folk hørte, var Ånden som kom over disiplene og lot dem forkynne Guds storverk på ulike språk. Jesus hadde ikke glemt sitt skaperverk fra sin opphøyde posisjon i himmelen, og enda mindre hadde han glemt mennesket som Gud skapte i sitt bilde. Pinse handler om at Gud sendte sin Hellige Ånd for å komme nær, så nær at Jesus tok bolig i det mennesket som gav ham rom i hjertet ved tro.

«Så sier han som er høyt opphøyet, som troner evig og heter Den Hellige: I det høye og hellige bor jeg og hos den som er knust og nedbøyd i ånden. Jeg vil vekke de nedbøydets ånd til liv og gjøre de knustes hjerter levende.» Jes 57,15.

Jeg er veldig glad for at dette er hvor Gud vår Far og Jesus er. I det høye og hellige, og lengst nede hos den som er på bønn, knust og nedbøyd i ånden. Det betyr at selv om noen kjenner på at livet er som en kald vinter med en vår som uteblir, så kommer man ikke lenger ned i egen elendighet, kulde og svakhet enn at Jesus også er der på bønn. Det er godt å vite.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.